

Man heeft het op ex voorzien na homoseksuele liefdesaffaire

DOOR PERSBUREAU CERBERUS

Een 53-jarige Bodegraver is wegens mishandeling en bedreiging veroordeeld tot 100 uur werkstraf, twee weken voorwaar-

delijke celstraf en betaling van 500 euro smartengeld. De verdachte kreeg een homoseksuele relatie met een man die net als hij getrouwd was. Toen deze affaire werd beëindigd, zou de verdach-

te zijn gaan stalken. Ook dreigde hij de woning van de man in brand te steken en zou hij het slachtoffer hebben geslagen. Van het ten laste gelegde stalken, via sms-jes, werd de Bodegraver vrij-

gesproken. De rechter trof in het dossier ook tal van sms-jes van het slachtoffer aan. De advocaat van de man bepleitte dat de affaire al een zware wissel had getrokken op zijn cliënt: de mensen uit

het dorp kijken hem nu met de nek aan. Maar dat had de man volgens de rechter 'aan zichzelf te wijten door als getrouwde man de buitenechtelijke homoseksuele relatie aan te gaan'.

IN THERAPIE

Computer piept bij iedereen

ANNELIES KARMAN
ANNELIES@ALPHEN.CC

Geen wierook in de behandelkamer van therapeute Diana Willemsteijn, maar drie computerschermen.

Ze heeft haar praktijk Lumina in Kerk en Zanen. Diana is een innemende vrouw met zwart, stijl haar en lieve ogen. Op haar bureau liggen een soort pen en drie staafjes. Diana geeft mij een goudkleurig exemplaar, dat ik in mijn rechterhand houd. Met de botte pen gaat ze de vingers van mijn linkerhand langs. Op elk punt komt er een ander geluid uit haar computer. Op het scherm slaat een grafiekje uit.

„Ik meet de kwaliteit van de biofotonen die je lichaam uitzendt”, legt ze uit. „Dat klinkt ingewikkeld, maar eigenlijk is het niets meer dan licht. Cellen van alle levende wezens stralen een klein beetje licht uit, dat is wetenschappelijk bewezen.” Diana kan dat niet met het blote oog zien, net zo min als ikzelf. Maar het apparaat Starlight, met dat pennetje, de staafjes en de computer, kan het meten.

Pink

Ze begint bij mijn pink. De computer laat een gelijkmatig geluid horen, dat langzaam wat hoger van toon wordt. De therapeute knikt goedkeurend en zet het apparaat een halve centimeter naar beneden. De computer piept op eens een stuk minder opgewekt, dat hoort ook mijn onervaren oor. „Maak je maar niet druk hoor”, zo stelt ze me gerust. „Iedereen heeft wel wat dingen die verstoord zijn.”

Op haar computerscherm kan ze zien wat eraan scheelt. Het heeft met inenting te maken die ik als baby heb gekregen. Daar zit kwik en aluminium in, vertelt ze. „Je lichaam slaat dat op. Later kan je immuunsysteem er last

Diana Willemsteijn.

Foto Hedske Vochteloo

van krijgen.” Het is tijd om dat probleem op te lossen. Dat mag ook wel, na 26 jaar. „Dat ontstoren is heel simpel”, zegt Diana. Ik mag de andere twee staafjes vasthouden. De computer stuurt hier een paar minuten lang licht doorheen. Ondertussen praten Diana en ik verder. „Het is eigenlijk heel eenvoudig. Het hoeft helemaal niet ingewikkeld of pijnlijk te zijn.”

Fysiotherapeute

Lumina is officieel een praktijk voor biofotonen coherentie therapie, kortweg bct. Diana begon zes jaar geleden. Ze werd enthousiast nadat ze door een bct-therapeut was behandeld voor haar burn-out. Een tijdlang combineerde ze haar werk als fysiotherapeute met Lumina, maar sinds

kort stort ze zich helemaal op haar eigen praktijk. „Ik help mensen zoals ikzelf geholpen wil worden. Dat geeft me zo'n goed gevoel.” Zo kreeg ze een tijdje geleden een jonge vrouw over de vloer die al anderhalf jaar kampte met een burn-out. „De kleur kwam terug in haar gezicht terwijl ze bij me was. 'Ik heb me in tijden niet zo goed gevoeld', zei ze. Ik vond het geweldig om mee te maken.”

Diana moet het hebben van mond tot mond reclame. Ze heeft al een aardig netwerk opgebouwd, er komen zelfs mensen uit Zuid-Frankrijk. Via via hoorde ik over haar therapie. Mensen gaan naar haar toe met allergieën, vermoeidheidsklachten, pijn, maar ook voor depressies. Ik heb al een paar succesverhalen voor-

bij horen komen.

Nu heb ik niet echt een klacht, ik kom voor het artikel bij Diana langs. Toch merkt de therapeute dat er iets aan schort. Diana's computer ziet het aan mijn licht. „Stel, je loopt door een grote winkel met elektronica”, begint Diana. „Er komen heel veel prikkels op je af. Na tien minuten heb je het gehad. Je gaat maar weer weg. Er zijn als het ware luiken voor je ogen gevallen, omdat er zoveel op je af kwam. Bij de meeste mensen gaan die luiken best snel weer open. Bij sommigen niet.” Met een deftig woord heten die luiken voor je ogen spin-inversie. Bij mij zitten ze dus dicht. Diana's voorbeeld wil niet zeggen dat ik te lang tussen de flatscreens heb rondgelopen. Het zou best kunnen komen doordat

In therapie

De redactie van alphen.cc gaat in therapie, want in de winter ben je wat eerder geneigd om bij de pakken neer te zitten. De journalisten maken het zich gemakkelijk op de sofa's van therapeuten en alternatieve genezers. Vandaag de laatste aflevering, volgende week een terugblik.

mijn vriend en ik aan het verbouwen zijn. „Je hebt een verminderde weerstand, maar je bent geen stresspersoon”, constateert ze. Daarnaast zijn de biofotonen van mijn lever, blaas en zenuwstelsel verstoord. De computer corrigeert veel, maar Diana kan zelf ook een healing geven door gebruik te maken van reconnectieve frequenties. Ik ga op de behandelafel liggen en doe mijn ogen dicht. Diana beweegt met haar handen boven mij, vertelt ze me later. Ik ben eerst heel geconcentreerd of ik iets voel, maar al snel laat ik die houding maar varen. Ik word er vrolijk van.

Healing op afstand

Na afloop zegt Diana dat ze niet precies weet wat er gebeurt bij zo'n healing. „Ik gebruik helen-frequenties die niets anders zijn dan licht en informatie. Daarna zijn de piepjes allemaal goed.” Dat klopt, de computer maakt na afloop vrolijke, hoge tonen.

Een healing kan ook op afstand. Een week na mijn sessie gaat Diana dat bij mij doen. Gewoon op een avond. Ik wacht af, maar er is eigenlijk niets anders dan anders. Om half 12 ga ik slapen. Dan word ik wakker. Wat een raar gevoel. Diana, denk ik. De wekker geeft 0:05 aan. Ik val weer in slaap. Een dag later mail ik haar. „Hoe laat heb je die healing gedaan?” „Tussen 12 en half 1.” Parkijk Lumina, Augustijnenlaan 15, Alphen, www.lumina-bct.nl, 06-47434977.

LEVEN IN RIDDERVELD

Hoi Wilfred, gestresst naar het ziekenhuis

Ga jij wel eens naar het Alphense ziekenhuis? We hebben er veel over geschreven deze week, dat de operaties toch door kunnen blijven gaan. Glenn had een tijdje geleden een niersteen. Van het ene op het andere moment gaat dat vreselijk pijn doen. Hij wist niet waar hij het zoeken moest van de narigheid. Op naar het ziekenhuis. We hadden nog geen idee wat Glenn mankeerde. De receptionist vertelde direct dat Glenn daar niet geholpen kon worden. Geen eerste hulp. „Je kunt het bij de huisartsenpost hier proberen”, zei ze tegen mij, terwijl Glenn lijkkleek op een stoel zat. De dienstdoende huisarts zei: „Hij is niet mijn

patiënt. Als ik hem aanneem, ben ik voor hem verantwoordelijk.” Dat wilde hij niet. Ik was ten einde raad. Gelukkig liep er een verpleegkundig langs die nogal schrok van hoe Glenn eruit zag en de huisarts met klem verzocht om naar hem te kijken. Dat gebeurde. Nierstenen, was al snel zijn conclusie. Maar we moesten in Leiden zien te komen voor onderzoek. Een auto hebben we niet. De huisarts zei dat een ambulance erg duur is. Glenns vader heeft een auto geleend. Je begrijpt, zo'n volwaardig ziekenhuis lijkt mij wel een goed idee. Groetjes, Annelies

Hij woont in een grote eengezinswoning, zij in een flat. Hij noemt zijn wijk bij de keurige naam Ridderveld, zij zegt gekscherend Alphen-Noord. Verslaggevers Wilfred Simons en Annelies Karman schrijven elkaar elke week een brief over de leuke en minder leuke kanten van het leven in Ridderveld.

Hoi Annelies, cafeïne heeft geen effect

Zal ik je nog eens vertellen hoe de uroloog in het Rijnland Ziekenhuis mijn prostaat controleerde? Misschien moet ik me deze keer maar beperken tot de afloop, toen de arts zei: 'U hebt de prostaat van een jonge god'. Afgepeigerd ging ik naar huis. Daar aangekomen, zee ik neer op de bank met een kop thee en dacht: 'Ik heb tenminste de prostaat van een jonge god'. Tot nu toe heb ik in het Rijnland Ziekenhuis kunnen vinden wat ik er nodig had, inclusief strenge praatjes van dienstdoende artsen en apothekers. Eén keer had ik vreselijke hoofdpijn, maar waren er nergens

paracetamolletjes in huis. Gelukkig was de apotheek in het Rijnland Ziekenhuis open. „Welke wilt u”, vroeg de baliejuifvrouw vriendelijk. „We hebben gewone en met cafeïne.” Tja, weet ik veel, dacht ik. „Doet u maar die met cafeïne.” Streng keek ze me aan. „Cafeïne heeft geen effect op de werking, meneer.” O, dacht ik. Mijn hart bonsde in mijn slapen, ik kon bijna geen adem halen, mijn ogen wilden de wijde wereld in. Ik stond op het punt om te zeggen: 'kunt u me dan nu doodmaken?', maar ik mompelde: 'doe die andere dan maar', griste het doosje van de balie en maakte me uit de voeten. Groetjes, Wilfred